

РЕШЕНИЕ

№ 700

гр. София, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 23.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **10437** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на „ЕНЗУ 95“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], р-н П., [улица], представлявано от С. С. Й., в качеството му на законен представител, чрез Адвокат Н. В. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], № 21Б, офис 1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1030-000686 от 06.10.23 г. на Р. К. П. на длъжност ВПД Началник група към ОДМВР П., Сектор Пътна Полиция, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС с регистрационен [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца. В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът оспорва основателността на жалбата чрез подробно мотивирано писмено

становище. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на уговорения адвокатски хонорар.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. министърът на МВР, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил определени структури на МВР да осъществяват контрол по ЗДвП. Сред тези структури са Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 317з – 3162 от 15.04.2022г. директорът на ОД на МВР – П. е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и началниците на групи в сектор Пътна Полиция,

С обжалваната заповед № 23-1030-000686 от 06.10.23 г. на Р. К. П. на длъжност ВПД Началник група към ОДМВР П., Сектор Пътна Полиция, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП – прекратяване на регистрация на МПС с регистрационен [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца.

Заповедта издадена на следното фактическо основание: на 05.10.2023г , при проверка в [населено място], [улица], около 11:00 часа, е установено, че лек автомобил ффорд мустанг с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ЕНЗУ 95“ ЕООД е управлявано от лицето Н. Н. Н., на който СУМПС е отнето със ЗППАМ № 23-0304-000258/2023г. по реда на чл. 171 т.1 б.б от ЗДвП на РУ Н., за което е издаден АУАН сер. ГА № 1040968. АУАН № 1040968 от 05.10.2023г. е приложен по преписката. Тези фактически установявания на административния орган се потвърждават от представените чрез административната преписка доказателства.

От представените от жалбоподателя доказателства се установява, че дружеството жалбоподател е сключило договор за отдаване под наем на процесния лек автомобил на 30.09.2023г. със А. П. със срок до 03.10.2023г. Това според удостовереното в договора е датата за връщане на автомобила От съдържанието на договора не може да се установи твърдяното от страна на жалбоподателя, че срокът на договора е удължен до 05.10.2023г. Уговорка в подобен смисъл в договора липсва. Отбелязването „+ още 365лв.“ не доказва подобно удължаване на срока, тъй като няма направена каквато и

да било връзка със датата за връщане, нито тя е поправена на 05.10.2023г.

Безспорно е, че ППС предмет на ПАМ е собственост на жалбоподателя.

Заповедта е съобщена на 06.10.2023г., а жалбата срещу нея е подадена на 12.10.2023г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на ОД на МВР – П., коментирани по-горе, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата чрез недопускане на управление на МПС от неправопособни водачи.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки.

Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. “а“ от ЗДвП е собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за

категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. По делото се установи, че на 05.10.2023г. процесният автомобил, собственост на жалбоподателя, е управляван от лице, чието СУМПС е било временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 от ЗДВП.

По тези съображения съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на ПАМ. Определеният срок на действие на мярката е в рамките, определени от закона, при това в минимален размер, поради което не може да се приеме, че мярката не е съразмерна.

При тези изводи относно наличието на основания за налагане на ПАМ макар и в минимален размер, съдът следва да провери дали наложената мярка не би ограничила по недопустим начин правото на собственост на жалбоподателя, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която предвижда, че „всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да се ползва и да си служи пряко и опосредено с вещта, която притежава. Такъв би бил и изводът, ако мярката е за срок от шест месеца.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена – уредена е със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице, което не е правоспособно, е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от водачи, които не са правоспособни.

В случая съдът приема, че справедливият баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото не е нарушен, като съображенията за този извод са следните:

по делото няма каквито и да било доказателства, че управлението на автомобила на 05.10.2023г. от Н. е осъществено без съгласието на законния представител на дружеството. Като собственик на автомобила жалбоподателят е длъжен да си служи с него така, че да не допуска автомобилът да се ползва от лице, което няма право да управлява МПС. Като не е изпълнил това си задължение, съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин, доколкото мярката е със срок на действие 6 месеца.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Разноски по делото от страна на ответника не са претендирани.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕНЗУ 95“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], р-н П., [улица], представлявано от С. С. Й., в качеството му на законен представител, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1030-000686 от 06.10.23 г. на Р. К. П. на длъжност ВПД Началник група към ОДМВР П., Сектор Пътна Полиция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: